

El Punt Avui: dos titulars sobre els maristes

Dm, 10/03/2015 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

El Punt Avui de dijous 26 de febrer va dedicar les pàgines 24 i 25 a [“Els ordes religiosos perden la seva autonomia”](#). Els titulars de dos articles complementaris eren: [“Els maristes descarten l'Estat i s'uneixen amb altres països”](#) (Mireia Rourera) i [“Els Maristes ja han desconnectat”](#) (Carles Sabaté). Ambdós titulars no reflecteixen la realitat ni el procés seguit, així com tampoc no es desprenen del contingut dels articles. Un judici històric fàcilment esdevé erroni quan es valora el passat a partir del prisma actual. Abans de l'any 2000, no hi havia els plantejaments polítics actuals. L'article central fa referència a les anomenades reestructuracions de les províncies canòniques. En determinats casos, això implica que el govern i la cúria provincials es traslladin a altres indrets. Decisions no menors perquè poden afectar a la pastoral específica. El fet presenta una notable complexitat. Com que vaig enviar una carta al diari El Punt Avui i no l'han publicada, vull fer arribar a través d'aquest bloc les meves reflexions per desmentir preteses intencionalitats i per il·lustrar un millor coneixement sobre els criteris de reestructuració. Quan un institut religiós pren una decisió com a col·lectiu, les motivacions poden ser moltes i variades, però la fonamental apunta a trobar una solució institucional i eclesial.

La reestructuració a l'Institut marista va començar fa més de 20 anys. El Capítol general de 1993 va donar un mandat al germà Superior general i al seu consell d'estudiar i reorganitzar, si és cas, les províncies per garantir-ne la viabilitat i la vitalitat. El Consell general preparà el 1997 un esquema per continents tot considerant la realitat de cada país. A l'any 1998, se celebrà una reunió a Roma amb dos representants de cúries provincials i districtes d'Europa. Les reunions se seguiren en diversos formats. A Lisboa, s'acceptaren dos criteris: a) la internacionalitat (una província podria abraçar diversos països); i b) solidaritat (buscar solucions satisfactòries per a tothom). El Consell general proposà diverses fórmules que foren enviades a les províncies per a la seva reflexió i estudi. El Superior general, a l'any 2001, signà la decisió de la creació de les noves províncies.

Espanya tenia set províncies maristes, una de les quals era Catalunya. En el nou model, es creà la Província de l'Hermitage, que aplega Catalunya, França, Grècia, Hongria, Suïssa i Algèria. Els seus inicis es remunten al 1 d'agost de 2003. Cal recordar que l'Institut marista té els orígens a França, per això es va considerar que la nova Província rebria el nom de l'Hermitage, que la cúria provincial estaria a Lió en comptes de Barcelona i que el francès i el català serien les seves llengües oficials, tot mantenint en l'àmbit educatiu i pastoral a més altres llengües d'ús com el grec, l'hongarès, el castellà i l'àrab. El primer provincial va ser un català i el vicari provincial un francès. Ara succeeix a l'inrevés. El provincial es francès i el vicari provincial català.

En resum: a) la decisió va correspondre al Superior general i al seu consell i no als maristes de Catalunya, que vam mantenir una actitud oberta, dialogant i disponible a realitzar altres combinacions; b) la reestructuració va ser volgutament internacional, com succeeix amb la majoria de províncies maristes d'arreu del món; c) les relacions amb altres províncies presents a Espanya es mantenen especialment a través d'organismes diversos d'animació, de formació i

de gestió; d) els maristes estem en plena comunió amb els altres instituts religiosos i respectem les diverses solucions que han adoptat, tot entenent que cadascú cerca la millor solució al seu abast; f) el projecte fundacional de Marcel·lí Champagnat té com a característica la universalitat. Afirmà: “Totes les diòcesis del món entren en els nostres projectes”, un criteri que no és polític sinó eclesial; g) l’arrelament a cada país amb presència marista és una prioritat, ja que l’evangelització i l’educació exigeixen estimació i compromís amb les persones, especialment les més desateses, que viuen en un lloc concret, en el nostre cas Catalunya, amb la seva identitat, cultura, llengua, i amb les seves necessitats personals i col·lectives.